

ŞİİR

Uzun Yağan Yağmurlar

ali osman kurun

UZUN YAĞAN
YAĞMURLAR

Ali Osman Kurun

Ali Osman Kurun

Ali Osman Kurun, 1981'de Samsun Lâdik'te doğdu. 1999'da Lâdik Akpınar Anadolu Öğretmen Lisesi'nden, 2005'te Boğaziçi Üniversitesi'nden mezun oldu. Yazı ve şiirleri başta *Yağmur* olmak üzere çeşitli edebiyat dergilerinde yayımlandı. ABD'de yaşamaktadır.

UZUN YAĞAN
YAĞMURLAR

Ali Osman Kurun

UZUN YAĞAN YAĞMURLAR

Copyright © Sütun Yayınları, 2010

Bu eserin tüm yayın hakları Işık Yayıncılık Tic. A.Ş. ye aittir.

Eserde yer alan metin ve resimlerin Işık Yayıncılık Tic. A.Ş. 'nin önceden yazılı izni olmaksızın, elektronik, mekanik, fotokopi ya da herhangi bir kayıt sistemi ile çoğaltılması, yayımlanması ve depolanması yasaktır.

Editör

Kalender YILDIZ

Görsel Yönetmen

Engin ÇİFTÇİ

Kapak

İhsan DEMİRHAN

Sayfa Düzeni

Ahmet KAHRAMANOĞLU

ISBN

978-975-9089-84-9

Yayın Numarası

78

Basım Yeri ve Yılı

Çağlayan Matbaası

Sarnıç Yolu Üzeri No: 7 Gaziemir/İZMİR

Tel: (0232) 252 20 96

Kasım 2010

Genel Dağıtım

Gökkuşaklı Pazarlama ve Dağıtım

Merkez Mah. Soğuksu Cad. No: 31 Tek-Er İş Merkezi

Mahmutbey/İSTANBUL

Tel: (0212) 410 50 60 Faks: (0212) 445 84 64

Sütun Yayınları

Bulgurlu Mahallesi Bağcılar Caddesi No: 1

34696 Üsküdar/İSTANBUL

Tel: (0216) 522 11 44 Faks: (0216) 522 11 78

www.sutun yayinlari.com

İçindekiler

- 13 Med Cezir
- 14 Derinde Beklenen
- 15 Suların Yükselişi
- 16 El ve Dağ
- 17 Trenler
- 24 Siyah Taş
- 27 Uzun Yağan Yağmurlar
- 28 Güz ve Yağmur
- 29 Gül ve Yağmur
- 30 Söz ve Yağmur
- 31 'H' ve Yağmur
- 32 Şair ve Yağmur
- 33 Çam ve Yağmur
- 34 Ev ve Yağmur
- 35 Eski Ev
- 36 Gurbet
- 37 Elma Ağaçları ve Çamlar
- 38 Erguvan Tâkları
- 39 Susan Sokaklar
- 40 Sabah Rüzgârı
- 41 Gültepe

45	Rüyadaki Fısıltı: Oyun...
46	Duman Bahçeleri
47	Kelebek
48	Açan İlk Çiçek
49	Akşamlar
50	Cânan
51	Anahtar
52	Sönmez
53	Sokaklarda

*Anneme,
Zülâl olduđu için...*

Gydikleri âfitâb-i temmûz

İçtikleri şu'le-i cihân-sûz

Şeyh Gâlib

*“O albatroslara benzer bulutlar prensi şair de
Yürüyemez yeryüzünde dev kanatları yüzünden.”*

C. P. Baudelaire

Bir gülden kırılıp kendimi ‘dize’lerine
Bir uçuruma atlar gibi attığım şiirler,
Ne yürüyebildim ne de ölebildim... Kalın geride!
Uçmak, hep daha yükseğe, kaderimmiş meğer.

“söz’ün öncesi”

Her şair ‘varlık’ yuvasından atılır bir gün.

Med Cezir

Gecenin içinden bir şiir gibi
geldindi.. med cezir dedim med cezir!
Göründü o derin suların dibi;
Kalbimde ışıyıp duran bir şiir.

Rüzgârına yelken gibi tutuldum,
Dalgaydım uslandım kıyıyı buldum,
Ateşti korkum aşk ile kurtuldum,
Ey bir çini gibi gök yüzlü şehir!

Ah kalbim ah belki biraz yorgunsun;
Yaz yakındır dedim ve sonra olsun!
Böyleydi 'söz'lerden yükselen efsun...
— Beklediğim hâlâ derinde midir?

Derinde Beklenen

Gömülmüş içine sızlayan bir yer,
Ufuklar acıtır, rüzgâr ağlatır;
Dile gelir birden bilinmez sözler,
Yazılınca gurbet kokar her satır.

Uzakta, ışığın doğduğu yerde,
Sesleri bir duâ, suları tövbe,
Bulutları hâlâ beyaz göklerde,
Derinliklerde, o gizli kitâbe.

Taşlarından taşar hurufî Zaman,
Görünürken gözün örttüğü şehir.
Gelip Ay'ın kalbe açtığı yoldan,
Okumayı hangi Melek öğretir..

Suların YükseliŖi

Ay bir âsâ gibi yarı suları,
Belirdi hep daha dipte gizlenen.
Yeniden başladı kalpteki ağrı,
Yerle gök düđünü o kutsal Ŗölen.

Gözünde büyüyen derin çağrısı,
Bir mıknatıs gibi çekti ruhumu.
DüŖtü içime o gece yarısı,
AŖkının tılsımlı ateŖ tohumu.

Yükseldim dalgalar gibi göklere,
Çarptım yıldızlara coŖup, köpürüp.
Geçtim benliđimden binlerce kere;
Bitirdim geceyi Ay'ı söndürüp.

El ve Dağ

yolları düğümleyen akşamında yazının
el verilir, can alınır aşkın pazarında
kalpteki dağ yüzüğü olur mühür sözünün
erirsin gölge gibi 'ay' kırığı nazarında

ve.. vakit gelir o gidilmez vakitlere
elveda denir kalbi tutsak eden saate
ve bir yaprak, verilmiş ağaçtan şehitlere,
düşer.. söz'ün sırrının açtığı keramete...

kim taşır bu yükü ki taşınır mı sahiden
O'nun gönderdiği bir el olmadan altında
gökler ki ürperir, yer çekinir sıkletinden
cahil ve zalim olana yol verir, korkar dağ...

Trenler

I

Gece gözlerimden O olur gelir trenler,
Gece gözlerinden O olur trenler gider.
Bakınır uzaklara çaresiz bekleyenler,
Son trenler sessizce son garları terk eder.
Gece gözlerimden hep kalkar trenler gider.

Gece gözlerimden hep kalkar trenler gider
O'nu arar durur her varılan istasyonda,
Her bekleyiş sonunda yolculuklarla biter;
Loş ışıklar yakılıp yeniden her vagona,
Her istasyondan O'na doğru kalkar trenler.

Her istasyondan O'na doğru kalkar trenler.
Girer tünellerine o derin gözlerinin.
Kalplere titreyen bir uykusuz şiir değer,
Ve gece gözlerine gözü bir serserinin;
Işır ıSSIZ garlarda kısık kısık bir fener...

Işır ıssız garlarda kısık kısık bir fener...
Der: "Ne zaman bitecek bu bitmeyen yolculuk?"
Sisler içinde koşar hep inenler binenler...
Ciğerlere tıkanır kalır sanki her soluk;
Çalar belli belirsiz dört bir yanda sirenler.

Çalar belli belirsiz dört bir yanda sirenler...
Terk edilmiş garlarda ağlar gibi ardından.
Şehirde duman duman tüter ince bir keder,
Rüzgâr besteler yapar kâh bir çam kâh bir kayından,
Trenler sessiz sessiz son şehre veda eder...

Trenler sessiz sessiz son şehre veda eder,
Ve arar Ay ışığında, örtülmüş bir şehri
Ki oradan kalkar ve hep oraya dönerler
Bir trenle son şehre veda eden serseri
Bilir orda bulunur bütün kaybedilenler!

Bilir orda bulunur bütün kaybedilenler...
Kalbim bakıp ardından yol alan trenlerin.
Ki kalbim ah, her gün bir lokomotif'e döner,
Düşer peşine düşer durmadan trenlerin,
Ne biter yolu bir gün ne de ateşi söner.

Gece gözlerimden O olur gelir trenler,
Gece gözlerinden O olur trenler gider.
Korku, ümit raylarda yan yana uzar gider..
Kalbim gözlerim olur gözlerim de trenler;
Hep O gibi yaklaşır, uzaklaşır trenler,
Hep O diye trenler gelir, trenler gider...

II

Saat bir, iki, üç ve yağıyor durmadan kar.
Çobanlar sürüleri toplar ıssız dağlarda.
Gözlerimde bir gül üşür sabaha kadar,
Kompartımanda bir mum erir ağlar ağlar da...
Saat bir, iki, üç ve yağıyor durmadan kar.

Giriyoruz Zaman'ın en son kuytularına.

Arıyor karanlıkta birbirini iki kol,
İkisi de bulmaktan öyle korkuyor ama.
Keskinleşiyor her an rüzgârda bilenen yol;
Korkup da sakın yorgun gözlerini kapama
Her bıçaktan daha da acıtan bir bıçak var...
Arıyor karanlıkta birbirini iki kol,

Saat bir, iki, üç ve yağıyor durmadan kar.

Giriyoruz Zaman'ın en son kuytularına.

Zaman çabuk geçer, gün döner, yıldızlar kayar.
Kapanırsa buğulu camlarda bu gözlerim;
Ne yaz rüyalarım sarkar ne o sonbahar,
Gözlerimden O olur süzülür kayar mevsim.
Saat bir, iki, üç ve yağıyor durmadan kar.
Zaman çabuk geçer, gün döner, yıldızlar kayar.

Giriyoruz Zaman'ın en son kuytularına.

Mezarlardan fırlamış kollar gibi ağaçlar...
Sallanıyor rüzgârda kurumuş parmakları.
Saat bir, iki, üç ve yağıyor durmadan kar.
Bir ince kefen gibi örtüyor toprakları.
Sürüsünü kaybeden çobanlar ağlayacak.
Rüzgâr esmiş gibi titreyecek ocakları,
Kadınlar sokağa çıkacaklar yalınayak.
Sönecek gözlerinde duman duman uzaklar,
Ansızın kalplerini bir ateş dağılayacak.
Saat bir, iki, üç ve yağıyor durmadan kar.

Giriyoruz Zaman'ın en son kuytularına.

Gölgesidir O'nsuzluk ateşinin korkular.
Ayrılıkların kuru dallarından beslenir.
Saat bir, iki, üç ve yağıyor durmadan kar.
En zehirli saatler akreplerde bilendir.
Yüreğim korkuları bir mühür gibi saklar,
Mühürlerin dilinde şarkıları söylenir.
En zehirli saatler akreplerde bilendir.

Giriyoruz Zaman'ın en son kuytularına.

Çözülen saatlerin beyaz iplikleridir;
Issız kasabalara bu kesiksiz yağın kar.
Bir derdi ilmek ilmek düğümler boğazıma.
Günahkâr ölümlerin küflü kemikleridir,
Savrulup düşer sağnak sağnak çatıya, dama.
Saat bir, iki, üç ve yağıyor durmadan kar.
Kirleri temizler, bir rahmet rüzgârı çıkar..

Gün beyaz kelebekler gibi sokulan cama..
Issız kasabalara bu kesiksiz yağın kar,
Çözülen saatlerin beyaz iplikleridir...

Giriyoruz Zaman'ın en son kuyularına.

Ve kalplerin en kör, en gizli kuyularına,
Uykusuz gözlerin aydınlık uykularına.
Yaklaşıyoruz son bir sevdanın sularına
Yaklaşıyoruz adım adım O'na ve bana
Gecenin kanatları O'nun aşkıyla çırpır.

Saat bir, iki, üç ve yağıyor durmadan kar.

Ve saçlarında gelin telleridir yıldızlar,
Solgun yüzü dağılan o dağ başlarının.
Gümüş ırmağından su doldurur gece kızlar,
Göğüslerinde sonsuz akan gözyaşlarının.
Saat bir, iki, üç ve yağıyor durmadan kar
Arasında sessizce O'nla sırdaşlarının...
Bir bahardan yıldızlar gizli gizli göz kırpar,
Bir ân dili çözülür ve mezar taşlarının...
Ah, saçlarında gelin telleridir yıldızlar...

Siyah Taş

Ruhumun sırrını kime fısıldayayım;
Ateşin dudaklarından kim öpmek ister,
Bitimsiz bir aşk'ın zehrine kanmak için...

Dünyaya düştüğüm günden beri yastayım.
Karanlığımızla tutuşan siyah fener;
Ey cennetin gözyaşı, kalbimin kalbisin.

Günahların yüküyle döndüm kıvrım kıvrım;
Gönlümün hokkasında yıkandı geceler,
Güneş doğuyor ve başlıyor yeni ayın...

“ SÖZ ”

Uçurum...

Uzun Yağan Yağmurlar

Bir de ayrılıklar vardır uzun yağan yağmurlar gibi oyuklar açar
Toprak yollarında kalbimin.. dünya
Kararır, insanlar evine kaçar.

Tıkanır ışıklar, kapanır şehir..
Gönüllerde dua oluklar açar
Taraçalarından göğün derken bir
Kutlu el geceye yıldızlar saçar.

Uyanmışız sabah olmuş bir evde,
Kapıları başka çocuklar açar.
Bir solgunluk vardır yanan alevde
Közde hâtıralar çiçekler açar.

Güz ve Yağmur

taşların kitabısın yazıları silinmiş
bir yağmurla bir gül'ün arasında sır gibi..
okunursun, içine yazın kokusu sinmiş
bir takvimden bir solgun günü koparır gibi..

çoğalan gölgelersin akşama daha yakın;
dağa uzak, azalan yolların dönüşünde
birdenbire dağılan ufukta akın akın
anılara göç eden kuşlarının düşünde..

ben ki söyledim ve bir harf oldum yaprağında
bir yağmurla bir gün ben de silinirim tabi;
ama sözlerim elbet yeşerir dudağında
kalır bir gül'le kalbin arasında sır gibi...

Gül ve Yağmur

Ayaklarını öpmek için yağar yağmur,
Dili olur göklerin yemyeşil kubbende.
Senden mahrum bulutlar böyle huzur bulur;
Hasretle yanıp yanıp serinler gölgende.

Ya senden uzak benim bu kalbim ne yapsın,
Kanadı yok bulutlar, kuşlar gibi uçsun.
Çırpınır göğsümde, ah kafesi altın
Vatanı zümrüt bir bülbül gibi solgun.

Neyleyim.. gözyaşlarım düşün mürekkebe,
Sözlerimde kurusun, kalplerde tutuşsun.
—Aşkımıla bembeyaz kesilsin gök kubbe.
Sonra da yağsın ayaklarına kavuşsun.

Söz ve Yağmur

Kısılmış kirpikleri göğün – hangi rüya
Açılır bir gül'ün dalında akşam gibi..
O yemyeşil kubbene şimdi duya duya
Kıpkızıl bir öpücük kondursam.. gibi...

Kısılmış kirpikleri göğün – Zaman nazlı..
Yelkovandan kaçıyor âdeta saatler,
Topraklarına koştukça sanki her atlı..
Başlıyor kalp ufkuna yeniden bir sefer...

Kısılmış kirpikleri göğün – Meleklerle
'Yakın olmadı böyle, mısralara huzur'
İnsin hazlarla süslü sözden çelenklerle;
—Toprağına yüz sürmek için yağar yağmur...

'H' ve Yağmur

eğil Mim'e tin..

bir has an feyziyle yaz ılır; şiir
saklar sıradanda insanlar için.
şair, kelimelerle örtün zehir;
o gül'e daha ham değil mi methin..

bir Hasan feyziyle yazılır şiir;
saklar sır: “adan da insanlar için
şair, kelimelerle ört; ün zehir..”
o gül eda.. hamd.. eğ ilmi! metin...

Şair ve Yağmur

Yağmurlardır kapıları çalan böyle upuzun
Ayrılıkların ardı sıra kalbinde senin.
Akşamlardır ve yaslı bulutlar kadar solgun
Yanaklarından kayar; telâşsız, sessiz, sakin...

Sözlerin yumağıdır çözülür camda harf harf
Örülür meleklerin kanadında şiirler.
Elleri göğe açılmış buğulardan bir zarf
Olduğunu hatırlar gündüz yüzlü şairler.

Şimdi at mektubunu sokağa bir gül gibi
Kapılıp gitsin temiz düşlerin arklarına.
Sonra dağılıp sızsın toprağa mürekkebi;
Bir yudum su olur ulaşır 'dudakları'na.

Çam ve Yağmur

Göle yakın durur o yemyeşil çam..
Seyreder aksini sessiz sularda.
Ne düşündüğünü bilir bir adam
Hep gördüğü bir düş mü uykularda?

Şimdilik göçse de dönecek bahar,
Güneş sularını öpecek yine.
Öyle esecek ki dalında rüzgâr..
Kavuşur gibi o yitirdiğine.

Artık söz kayığa binip gitmeli
Mürekkep, isinden kalan; kim bildi.
Kırık bir kıyıda beklesin Ali
Gözyaşlarını bu yağmurlar sildi.

Ev ve Yağmur

Babaannem, Dedem ve Babama...

Hür serçeler beslerdi babaannem balkonda
Göge saçılmış onca duanın gölgesinde
Huzurlu akşamlara açılırdı her oda;
Duyardım bir şiiri, semaverin sesinde...

O Bahşi Mahallesi, Yahya Kemal Beyatlı
Sokağında, ıhlamur ağacının altında
Ah, ben ne yazlar yaşadım bin ömürden tatlı..
Anar şimdi onları melekler gök katında...

Eski Ev

Anneannem, Dedem ve Rumeysa'ya

Çocuktuk; neşeli, şen..
—Hüzünlerde kiracı.
Güneşler hep inerken
Akşam denen yamacı.

İki kapılı / iki
Kathı, mahalledeki
Bir evdi; ahşap, eski.
Bizler evin baş tacı...

Güvercinlerdik bir de
Serin penceresinde.
Horozlu bahçesinde
Gül ve kiraz ağacı...

Gurbet

Çarşamba'ya...

Ufkun perdelerinin çekildiği camlarda
Bal rengi gözlerim karanlığa karışırdı.
Yanağımda bir gül'e bulanana akşamlarda
Kalbim anneme doğru yollarla yarışırdı.

Hepimiz başka daldan kopmuş bir yığın gazel...
Loş odalarda aynı sevdıyla tutuşurduk.
Bir türküydü Zaman, Çarşamba'yı alırdı sel
Yeşilirmaklardık hep, denizde susuşurduk.

Uzar gider yol.. sonu? Bilse bir bilir Hızır,
'Geçidi yok, menzili çok..' – kararsız yapısı,
O gül'dür bir kapısı, tek Allah'a açılır
Bu dünya bir gurbettir; anne diğer kapısı...

Elma Ağaçları ve amlar

Akpınar'a...

uzak olana âşıktık ve
yakındık tuzak olana
sözlerin büyüüyle var olup da
yok olana yakışıktık

gençtik elmaların en yüksek-
te ve en kırmızı olduğu günler gibi şıktık
dallardaki kuşlardık
ha bire
camlara vuran çam gölgelerinde

- uçtuk da bir gün! -

ne bulduk bulutların yüzünde

bütün yazlara bulaşmış bir hüzünde
camlarda kanat çırpın gözlerimi
sen gördün

Erguvan Tâkları

Boğaziçi'ne...

Geçmiştik.. bahar dalındaki ince sızıyla
Gençliğin erguvanlarla ağaran yolundan.
O yeşil boğaz günlerinin hayal kızıyla
Bir elimizde defter, çekip aşkın kolundan.

Her sabah sahile açılan ferah günlerim
Ah servi kokulu günlerim.. bir düştten kopmuş
Ne kadar uzaklaşsam, yine sizden dönerim,
Hâtıraların tatiline kalksa da dolmuş..

Geçtik.. Hisarlardan bir bakmış bir yokmuş gibi
Yeni ülkelerde, yeni denizlerde vurur
Yazın sesiyle kalbe düşen güneş saati,
Surların dizinde başka çocuklar oturur...

Susan Sokaklar

Huzur Sokađına...

Ben yürüdüm sokaklar yürümedi - sokaklar!
Söylerdiler derdimi ince yazılılarıyla..
Kıvrılırdı gönlümün dili sızılılarıyla.
Şimdi neden boş o taş, şiirle dolu ambar.

Sözler de uzundu dost.. ve yollar da yürünür
Ayaklarım mı yoksa günler mi başkalaştı..
Hangi akşam kapıya böyle uzun yanaştı
Yüzümden vedaların solgunluğu görünür.

Bir kartpostal hüznü mü artık parklar, yapraklar...
Geri dönmüş.. adresi değişmiş insanlardan.
Şairim, ah ben bile sıkıldım yalanlardan!
Bir çay söyle geleyim, dile gelsin sokaklar!

Sabah Rüzgârı

Birdenbire akşam olur, âh.. yoksun,
Gömülür sulara yaşlı bir ayna.
Seyrederim; yüzün sararmış, solgun..
Dudaklarında o hüznü mânâ.

Sabah, rüzgârlarla kalbim açılır,
İlhamla üflenen çiçekler gibi...
Kokar her yan hanımeli ve ıtır;
Gelirsin aniden melekler gibi...

Gültepe

sen ve ben gözlerden uzak ve sessiz
kalmışlığımızla, hüznle varız
ne penceremizde sis yüzlü deniz
ne İstanbul'u gül'le anımsarız.

kendi öykümüzde yitmiş çoktan..
kırkların sade ve loş odaları
gibi koynumuzda ıssızlık yatan
bir de annelerin zor vedaları.

yüzüm çekiliyor aynalarından
bu şehrin; çeliklepe, ferahevler...
öyleyse bu ağrı? kayıpken zaman;
seni gurbet yapan, beni der-be-der...

“ söz’ün başlangıcı ”

Her şair ‘varlık’ yuvasına döner bir gün.

Rüyadaki Fısıltı: Oyun...

Pişmanlığa vakit yok, yol beklemez kimseyi..
Hep bir kervanla gider birisi uzaklara.
İslanırsın, dinleme o incecik 'çise'yi!
Acılar hep usulca dokunur dudaklara.

O içli 'dize'leri artık bahçenden soyun,
Göz kapaklarında kuş kuş birikir son uykum.
Sokaklar boş.. dağılmış çocuklar.. bitmiş oyun...
Yol beklemez kimseyi, sorma; ben sende yokum.

Duman Bahçeleri

Ey duman bahçeleri yakılmış kâğıtların
Döktünüz içime sis sis yapraklarınızı!
Siz yazılarınız yıllanmış ağıtların
İslenmiş gökleriniz şimşeklerden kırmızı.

Şiirler ah, şiirler içimden tütmeseydi,
Başak başak günleri yıllar öğütmeseydi,
Güz gölgemi akşamın dağında gütmeseydi,
Geceler ağıt ağıt çağırır mıydı yazı!

Kelebek

Necip Fazıl'a

Odamda bir mum yanar,
Duvarda bir kelebek.
Gece durur mum kadar
Duvarda o kelebek.

O gölgeden bir vehim,
Ne renkten renge girdim.
Aslında O, O benim;
Duvardaki kelebek.

Açan İlk Çiçek

Yahya Kemal'e

Açan ilk çiçek öptü eski viran bağlarda
Avucumu bir hâtıra gizli dudaklarıyla.
Kalbime düşlerin en toy atını bağlar da
Günler geçer ırmaktan söğüt yapraklarıyla.

Güz biter ve bağırmız üstünde sızlayan dağ
Durgun suların gümüş aynasında serinler.
Yamaçlarda dalgın bir rüyayı seyreder bağ
Yüreğim Zaman'ın o müthiş sesini dinler...

Akşamlar

Ahmet Hâşim'e

Bir sonsuz, kıyısız, kızıl nehirdir akşamlar;
Her gün batımında kaynayan ufuktan doğar,
Ve dökülür gönlüme ötelerin sesiyle...

Dökülür gönlüme, dökülür şiir akşamlar!
Güz serinliğinde yaprak yaprak ağar, ağar...
Kızgın bir gül gibi ateşten elbisesiyle!

Cânan

Mehmet Âkif'e

Cânan gece baktın bana gördüm, o hilâlî,
Aydan daha parlak, o beyaz, nurlu cemâlî.
Birden beni sessizce derin bir düşe çaktı;
İnmişti gümüşten suya güya gece vakti.
Histen kuğular, her birinin boynunda lâle,
Âşıkları hep çağırıyorlardı visâlê.
Yerden yükselirken göğsü sisten, ince tüller,
Açmıştı derinlerdeki kor, kırmızı güller...

Bildim ki o güller dudağından kanıyordu!
Aşk âteşi kalbten suya düşmüş yanıyordu...
Cânan yine baktın bana gördüm, o hilâlî,
Aydan bile parlak, o beyaz, nurlu cemâlî.

Anahtar

Yahyâ Efendi'ye

yollar içimizden uzar gibi...
taşlar içimizde yatar...
kendimize bastığımız bu durmadan
akan zaman
tutduğumuz bir gül gibi
ellerimize batar...
kilitler kapılardan çok çok önce
yollara vurulmuş
hırsızlar sürgü satar...
yanıldıysam her gece
kalbim bir saattir kurulmuş
hüzünleri kovar çaresiz
akrebe katar...
kilit belki bende ama
neyleyim açamadım bir ömür
ellerim göklere sürülür
anahtar... anahtar...

Sönmez

Fuzûlî'ye

Mum söndü, yanıyor hâlâ kelebek,
Ateş değişir, gelişir günbegün.
Kendini bileyen bir bıçaktır aşk;
Yüzünde öz serüvenini gördün.

İncel! Su içtikçe kor dudağınla;
Belki de bir gün sen de su olursun.
Mum söndü, kelebek yanıyor hâlâ,
Söndükçe, yananı elbet bulursun.

Sokaklarda

Rüzgâr eserken yine güzün bahçelerinden,
Sordum bu akşam seni sokaklarda efendim.
Gurbette bir yolcu gibi hasretle derinden,
Sordum bu akşam seni sokaklarda efendim.

Şamdanda bir mum gibi güneş gökte sönerken
Yollarda herkes evine sessizce dönerken,
Bir lâmbanın gölgesinin altında durup ben;
Sordum bu akşam seni sokaklarda efendim.

“Cûylar çün erdiler deryaya hâmûş oldular”

Hayalî